

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 10795

Doknr.
331389

Dato
27-11-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 3. november 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 62 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 62:

”Vil ministeren oplyse, om det fortsat er regeringens mål, at der skal ske flere tvangs-anbringelser og flere tvangsadoptioner?”

Svar:

Det er regeringens mål, at der skal ske anbringelser og adoption uden samtykke i alle situationer, hvor det er det bedste for barnet. Det mener vi ikke sker i alle tilfælde i dag. Vi mener, der er en tilgang i nogle kommuner, hvor forældrene alt for ofte får chance på chance, og hvor anbringelse eller adoption ses som sidste udvej – også i sager, hvor en anbringelse eller adoption fra starten entydigt havde været den bedste løsning for barnet. Det er problematisk, når vi samtidig ved, at tidligt anbragte klarer sig bedre senere i livet end børn, der anbringes sent, og at børn, der adopteres, klarer sig bedre end børn, der anbringes.

En registeranalyse fra Social- og Indenrigsministeriet¹, der sammenligner 25-29-årige, der blev anbragt første gang som hhv. 15-17-årige og som 0-2-årige, viser, at de sent anbragte klarer sig dårligere end de tidligt anbragte på en række centrale parametre. Fx har 63 pct. af de sent anbragte grundskolen som den højest fuldførte uddannelse mod 52 pct. for de tidligt anbragte. En undersøgelse fra VIVE af tidligere anbragte 18-årige² viser også, at de unge, der anbringes sent, har alvorlige problemer og klarer sig dårligere end unge, der har været anbragt tidligt. Dette på trods af, at dem, der er blevet anbragt tidligt, kommer fra mere udsatte hjem. Bl.a. har op mod hver tredje af de sent anbragte unge forsøgt at begå selvmord, halvdelen har selvskadende adfærd, og næsten en tredjedel har depressive symptomer. Det er paradoksalt, at de tidligt anbragte er den gruppe af anbragte børn, hvis forældre er mest ressourcetsvage, og alligevel er den gruppe, der klarer sig bedst som unge voksne.

Vi kan samtidig se i anbringelsesstatistikken, at der var ca. 5 gange så mange 16-årige som 1-årige, 2-årige eller 3-årige førstegangsanbragte i 2018. For over halvdelen af alle iværksatte førstegangsanbringelser i 2018 var den anbragte 13 år eller ældre. Statistikken viser også, at omkring 80 pct. af de førstegangsanbragte børn i alderen 3-17 år, som blev anbragt uden for hjemmet i 2018, i årene op til anbringelsen havde modtaget en forebyggende indsats. Hver femte havde modtaget forebyggende indsatser i samtlige fire foregående år.

¹ Social- og Indenrigsministeriet (2020): Velfærdspolitisk Analyse – Tidligere anbragte som unge voksne.

² VIVE (2020): Tidligere anbragte unge – 18 år og på vej mod voksenlivet.

Tallene viser mig, at der er en tendens til, at udsatte børn anbringes for sent, efter lange perioder med forsøg på at undgå en anbringelse. Og med sene anbringelser følger større problemer i voksenlivet.

På samme måde ved vi fra svenske og norske undersøgelser, at børn, der adopteres, klarer sig bedre end børn, der bliver anbragt. Derfor er det også bekymrende, at adoption ikke bruges oftere i sager, hvor forældrene varigt er ude af stand til at varetage omsorgen for deres børn. Kun 33 kommuner har haft sager om adoption uden samtykke under behandling siden 1. oktober 2015, selvom vi må formode, at der også i en stor del af de øvrige 65 kommuner kan være forældre, der er ude af stand til at varetage omsorgen for deres barn i en så væsentlig del af barnets opvækst, at betingelserne for adoption uden samtykke er opfyldt.

Det er regeringens holdning, at der skal sættes ind med den rette indsats i tide overfor udsatte børn og unge. For vi ved, at de første år i et barns liv er afgørende for barnets evne til knytte varige bånd og relationer, og for hvordan barnet former sig som menneske. I dag oplever alt for mange sårbare børn og unge, at de ikke kan få den omsorg, de har brug for. Derfor skal reglerne i højere grad end i dag understøtte, at flere børn, der udsættes for omsorgssvigt, og hvis forældre ikke kan varetage omsorgen for dem, får et nyt hjem. Det er klart, at betingelserne for anbringelse eller bortadoption af barnet skal være til stede, og det skal altid være til barnets bedste.

Jeg kan endvidere henvise til min besvarelse af samrådsspørgsmålene U-V den 3. september 2020 og C-D den 22. oktober 2020 for en gennemgang af baggrunden for regeringens holdning til dette.

I forlængelse heraf kan jeg nævne, at regeringen arbejder på et samlet udspil, der bl.a. har til formål at styrke anbringelsesområdet. Det handler for regeringen om, at det altid er barnets stemme og barnets perspektiv, der skal være i centrum, og det skal reglerne i højere grad afspejle.

Med venlig hilsen
Astrid Krag